

## [Steincke.]

Jeg har Ret heri, burde Forholdet ikke være det, at det var Justitsministeren, der efter begges Begæring bestemte, at deres Ægteskab fornyes, men Sagen burde ordnes saaledes, at den Retskendelse, hvorefter Ægteskabet paa et fejlagtigt Grundlag er opløst, omstødtes, og det naturligvis ganske uden Hensyn til Parternes Ønske, da Krigsforlis eller formodet Krigsforlis ikke i og for sig kan anses som Skilsmissegrund. Jeg vil i hvert Fald gerne høre den højtærede Justitsministers Mening om dette Hovedsynspunkt, inden jeg siger ja til § 5 i den foreliggende Form, og om han i hvert Fald ikke kan tænke sig at fastsætte visse Frister.

Jeg har ogsaa haft min juridisk begrundede Tvivl om, hvorvidt Regelen om Lovens tilbagevirkende Kraft i § 7, 3die Punktum, er rigtig, i hvert Fald om den er saa ubetænkelig, som det anføres i Bemærkningerne, idet det juridisk set ikke synes tilstrækkeligt til at begrunde en Retsregel, at den *normalt* ikke træder velerhvervede Rettigheder for nær — den maa virkelig heller ikke gøre det i Undtagelsestilfælde.

Med Hensyn til § 7 synes jeg i øvrigt, at en Bestemmelse som den foreslaaede om, at den danske Justitsminister fastsætter, hvornaar den europæiske Krig skal anses som afsluttet, ved selve sin Formulering er lige ved at kalde paa Smilet, selv i disse alvorlige Tider, men det er naturligvis en formel Bemærkning, som ikke vedrører § 7's reelle Indhold.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og villig Behandling.

**Rytter:** Meningen med dette Lovforslag er jo klar for alle. Meningen er at hjælpe Hustruer, Børn og Slægninge til de forulykkede, idet de vilde være meget daarligt stillede, hvis man fortolkede Forordningen af 11. September 1839 alt for strengt. Imidlertid har Forholdene udviklet sig saaledes, at Landets Embedsmænd i det store og hele fuldt ud har været i Stand til at fortolke denne Forordning paa en Maade, der svarer til Nutidens Krav. Det er ogsaa rimeligt; enhver Lov maa nødvendigvis fortolkes saaledes, at den svarer til Nutidens Krav.

Siden 11. September 1839 er der navnlig to afgørende Faktorer, som har ændret sig. Der staar i Forordningen, at der skal være „Vished“, men dengang forstod man juridisk set ved „Vished“, at Konstateringen skete under en vis lovbunden Form. Det er for længst ophævet, nu skal Konstate-

ringen ikke mere finde Sted under denne lovbundne Form, man staar mere frit i Afgørelsen af, om Vished maa anses for at foreligge. Endvidere er Efterretningsvæsenet langt mere udviklet, takket være Radio, Telegraf og andre Opfindelser, saa at man langt lettere kan konstatere, om Dødsfald er indtraadt. Saa vidt jeg ved, har derfor ogsaa alle Landets Skifteretter været af den Mening, at man ud fra selve Synspunkterne i Forordningen af 11. September 1839 kunde fastslaa, at Dødsfald var indtraadt. Kun et ganske enkelt Sted har man ment at maatte opretholde en meget streng Ordfortolkning af Forordningen, efter min Mening fuldstændig med Urette, og jeg nærer ingen Tvivl om, at var den Afgørelse blevet appelleret, vilde den være blevet forandret. Men det kunde man ikke slaa sig til Ro med, der kunde komme nye Tilfælde frem, og hvis vedkommende Domstol stadig væk fastholdt sit Synspunkt, vilde man ikke kunne opnaa noget ad den Vej.

I det Tilfælde, hvor man i en Skifteret ikke mente at kunne konstatere, at Døden var indtraadt, talte jeg med nogle af de efterladte her i København, og de kunde slet ikke forstaa denne Afgørelse, da man i den anden Skifteret havde sagt, at det var ikke sikkert, at Manden var død. De stod fuldstændig uforstaaende deroverfor og spurgte med Rette: Er der da noget som helst Haab om, at vi kan se ham igen? Jeg maatte bedrøve dem, idet jeg søgte at forsvare vedkommende Skifteret med, at det var juridiske Betæneligheder, som de overhovedet ikke skulde lægge nogen som helst Vægt paa; Situationen var efter min Mening oplagt.

Jeg vilde ikke have anset en ny Lov for nødvendig, hvis ikke et saadant Tilfælde havde foreligget med en konkret Skifteretskendelse, men Loven er paakrævet for at fjerne Muligheden for forskelligartet Behandling og endvidere for saadanne Tilfælde, som ogsaa har foreligget, hvor et Skib er helt forsvundet, saa at man overhovedet ikke har hørt noget som helst fra det. I saa Tilfælde er det stadig Forordningen af 11. September 1839, der maa gælde. Derfor synes jeg, at Ministeren har handlet rigtigt ved at fremsætte dette Lovforslag.

I det konkrete Tilfælde, som var fremme, og hvor man altsaa fortolkede „Vished“ paa sin egen Maade, nemlig saaledes, at man næsten mente, der skulde foreligge matematisk Vished, var det efter min Mening saa klart, at der forelaa det, vi Jurister maa bøje os for, nemlig det, vi kan